

Čas kad sam počela...

Prvi čas u životu održala sam još za vrijeme prvog ciklusa studija, u jednoj sarajevskoj srednjoj školi.

Bila sam uzbuđena i pomalo nesigurna, kao i sve moje kolege, jer smo još uvijek bili studenti, ali ponosna što imam priliku stati pred učenike i okušati se u ulozi profesorice. Znajući da sam od desete godine svoga života željela biti profesorica maternjeg jezika, taj čas za mene je bio *veoma, veoma poseban*.

No, mali teret odgovornosti osjećala sam jer su u učionici, osim učenika, bili i profesor sa fakulteta, koji je trebao ocijeniti moj rad, zatim kolege studenti, kojima je prisustvovanje času bila obaveza, kao i moja, te profesorica koja je inače predavala tim učenicima.

Svi su me pažljivo promatrali, a ja sam se trudila govoriti smireno, iako mi je srce kucalo brže nego inače.

Čas je tekao u najboljem redu – učenici su bili pažljivi i zainteresirani, pitanja i odgovori nizali su se bez poteškoća, a ja sam osjećala da se dobro snalazim i da sam uspjela ostvariti kontakt s odjeljenjem.

Međutim, kao i u drugim profesijama, ipak je neko iskusniji od mene primijetio moju grešku. Radilo se o jednom slovu u naslovu. Sedmice pripreme i želje da sve protekne u najboljem redu – i na kraju greška. Nije bila velika, ali greška za nas profesore maternjeg jezika je nešto što jednostavno i odmah primijetimo. No, ovoga puta nije bilo tako. Barem ne u mom slučaju...

Toga dana sam naučila važnu lekciju – ***profesor ne mora biti nepogrešiv, ali mora biti dovoljno iskren i otvoren da prizna svoju grešku. Upravo to stvara bliskost s učenicima i daje im poruku da je ljudski pogriješiti.***

Moj prvi čas ostao mi je u sjećanju kao prekretnica – trenutak kada sam učvrstila svoj osjećaj da je ***učionica mjesto kojem pripadam*** i da je sasvim uredu ako pogriješim. Bilo kada i bilo gdje.

Collections

Objava

Čas kad sam počeo_la